

РЕШЕНИЕ

№ 22701

гр. София, 01.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 30.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с § 1, т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за администрацията (ДР на ЗА), вр. с § 8 от ПЗР на АПК.

Образувано е по жалба от С. К. Б., чрез пълномощника адв. М. М., САК срещу мълчалив отказ на кмета на СО-район „В.“ по заявление с вх. №РТ25-МД94-45/07.04.2025 година.

С писмения отговор, инкорпориран в съпроводителното писмо по изпращане преписката на съда, процесуалният представител на ответника- юрк. Г. оспорва допустимостта на жалбата по съображения, че „между същите страни, на същото основание и за същия имот имало по-рано образувано производство, по което жалбоподателката е подала искане за прекратяването му."

В съдебно заседание пред Административен съд София- град, пълномощникът на жалбоподателя поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Заявява и искане за присъждане на направените по делото разноски, за които прилага списък по чл.80 от ГПК, вр. чл.144 от АПК.

Процесуалният представител на ответника- юрк. Г. поддържа оспорването на допустимостта на жалбата. В тази връзка допълнително излага, че по-рано образуваното административно производство „не било обжалвано“ и продължавало да бъде висящо. По- рано подаденото

заявление от 2024 г. било по молба-декларация, в която са вписани два имота. Единият имот безспорно бил собственост на жалбоподателката по делото, но вторият имот бил притежаван от лицето А. О., за което лице нямало никакви данни дали има наследници „с цел правния интерес на район „В.“ да установи дали е налице безстопанствен имот, който по силата на закона се владее от общината.“ Не излага съображения по основателността на жалбата. Заявява и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност заявява, че не прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и събраните по делото доказателства, и служебно на основание чл.168, ал.1 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбоподателката в съдебното производство С. Б. е поискала извършването на същата (като процесната) административна услуга и за същия имот- ПИ с идентификатор 68134.1940.95, като е подала молба- декларация № РВТ24-МД94-18/05.03.2024 г. Със заявление от 06.02.2025 година, г-жа Б. е поискала прекратяване на преписка № РВТ24-МД94-18/05.03.2024 г., а като причина за това е посочила: „поради забавяне“. След това е поискала отново извършването на услугата, като е подала процесната молба-декларация с вх. №РТ25-МД94-45/07.04.2025 година. Единственото извършено от ответника действие е обективизирано в писмо от 11.04.25 г., с което в 14-дневен срок е поискано представянето на документи, указващи начина на придобиване или наследяване (стари нотариални актове, стари скици и др., доказващи владееенето на имота на правно основание, годно да направи владелеца собственик, удостоверение за наследници при необходимост и др.); справка от разписни книги за имота, издадена от НАГ-СО; удостоверение за наличие/липса на реституционни претенции, издадено от ОСЗ-3.; цветна комбинирана скица за имота; строителни книжа, удостоверяващи законността на сградата. Посочено е още, че поисканите документи били необходими за установяване на бившите собственици на имота, тъй като информацията в Района за налични АДС до 01.06.1996 г. била класирана по имената на бившите собственици на имотите към момента на отчуждаването им. Указано е, че работата по преписката щяла продължи съгласно разпоредбите на чл.30 от АПК.

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 02.06.2025 година за насрочване на делото в открито съдебно заседание. С оглед поддържаното от ответника

оспорване на допустимостта на жалбата съдът повтаря съображенията си за липса на пречка по чл.159, т.1 от АПК, а именно:

Писмото, с което са дадени указания не притежава белезите на акт по чл. 30, ал. 2 АПК. Съгласно цитираната разпоредба при констатиране, че конкретното искане не удовлетворява изискванията на закона, административният орган указва на заявителите да представят необходимите документи в определен срок от съобщението с предупреждение, че в случай на неизпълнение следва прекратяване на административното производство. Тези реквизити в писмото липсват-конкретно липсва предупреждение, че в случай на неизпълнение следва прекратяване на административното производство. (В този смисъл: Определение № 2491 ОТ 08.03.2023 г. по адм.дело № 2190/2023 Г., II о. на ВАС, Определение №11622 от 14.12.2022 Г. по адм. дело№11076/2022 г., II о. на ВАС ; Определение № 3293 от 19.03.2024 г. на ВАС по адм. д. № 9707/2023 г., II о.). Ответникът не се позовава и на изричен акт за прекратяване на производството. Следва да се посочи още, че дадените с писмото указания са и незаконосъобразни. Към преписката е налична актуална скица по действащата ККР, която съдържа актуалната и коректна информация за имота, която следва да бъде описана в крайния акт на производството - констативния нотариален акт. В процесното административно производство заявителят е длъжен да представи единствено попълнена и подписана молба- декларация и актуална скица по действаща кадастрална карта, в която е индивидуализиран имотът, което в случая заявителката е направила. В процесния случай с коментираното писмо административният орган всъщност отправя изисквания, които са от компетентността на нотариуса. (Решение № 6682 от 06.07.2022г. по адм. д. № 3166/2022г, II о.; Решение № 12580 от 09.12.2021 г. по адм. д. № 7785/2021г., IV о.; Решение № 6254 от 24.04.2019 г. по адм. д. № 13354/2018 г., III о., Решение № 16281 от 28.12.2018 г. по адм. д. №7683/2017 г., III о.; Решение № 6212 от 14.05.2018 г. по адм. д. № 4480/2017 г., III о.; Решение № 220 от 08.01.2018 г. по адм. д. № 10892/2016 г., III о.; Решение № 7866 по адм. д. № 2429/2017 г., III о., Решение № 11074 от 23.10.2015 г. по адм. д. № 14702/2014 г., IV о.; Решение № 4461 от 01.04.2013 г. по адм. д. № 7002/2012 г. III о. и мн. др.)

Без значение е и обстоятелството, че е имало по-рано образувана друга преписка. Ответникът не твърди да е извършил поисканата по нея услуга, нито да е постановил изричен отказ. Следователно по нея е формиран мълчалив отказ, който е влязъл в сила. Това обстоятелство не препятства възможността да се поиска отново извършването на същата административна услуга. Допълнително съдът посочва, че твърдението на процесуалния представител на ответника, че

производството, образувано по молбата-декларация с вх. № РВТ24-МД94-18/05.03.2024 г. продължавало да бъде е висящо не почива на никаква житейска и правна логика. Заверката на молбата- декларация е извършване на административна услуга по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗА, като § 8 от АПК предвижда ред за тяхното извършване и обжалване на отказите- този за индивидуалните административни актове. Освен това определението за индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 от АПК на практика покрива извършването на всички административни услуги, включително и тези, определени в § 1 от Закона за администрацията. Следователно, след като в рамките на започнало административно производство по искане за извършване на административна услуга административният орган не извършва в срока по чл.57, ал.2 от АПК поисканата услуга, единственият възможен правен извод е, че е налице отказ по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК. Обстоятелството, че този мълчалив отказ не е бил оспорен, обратно на твърденията на процесуалния представител на ответника не води до извод, че е налице висящо производство. Точно обратното е - неоспорването му в срока по чл.149, ал.2 от АПК е довело до влизането му в сила. Наличието обаче на влязъл в сила отказ за издаване на документ с удостоверително съдържание, в което се изразява поисканата от органа с молбата-декларация заверка (административна услуга) не е пречка за подаване на ново искане, което жалбоподателката е и направила с подаването на процесната молба-декларация (В този смисъл Определение № 77 от 23.01.2024 г. на ВАС по адм. д. № 8431/2023 г., I о.). Отделно от това „правото да се произнесе по допустимостта на образуваното с подаденото заявление административно производство по критериите, посочени в чл. 27 АПК принадлежи на административния орган, който е обвързан да го направи до изтичане на сроковете за постановяване на индивидуален административен акт. Законната санкция от неспазване на това задължение е в чл. 58, ал. 1 АПК, който приема, че не само административното производство е било счтено от органа за допустимо, но и по него той е постановил административен акт. Нормата на чл. 58, ал. 1 АПК е създадена изцяло в полза на гражданите като субекти в материалното и процесуалното административно правоотношение, за да имат възможност да се защитават срещу неправомерното бездействие на администрацията, на която АПК вменява задължение да се произнася изрично и мотивирано за всяко свое процесуално действие - от образуване на административното производство до изпълнението на влезлия в сила административен акт, при спазване на принципите, посочени в Глава втора на АПК. След като в случая няма прекратяване на производството поради недопустимост, проверката за която е

императивно задължение на органа, тези две обстоятелства са достатъчни да обосноват правния интерес от оспорване на мълчаливия отказ - волеизявление с което да приключи административното производство“. (Цитатът е от Определение № 1703 от 3.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14730/2019 г., III о.). Следва най-сетне и изрично да се подчертае, че в случая нито се твърди, нито е налице влязъл в сила изричен отказ за извършване на административна услуга по по-рано образуваната преписка, а още по-малко такъв, по който е формирана сила на пресъдено нещо с влязло в сила решение - чл.177, ал.1 и ал.2 от АПК, който изричен отказ би бил пречка при липса на нови обстоятелства да се поиска извършването на същата услуга. (Решение № 6991 от 7.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 10973/2022 г., III о.).

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Заверката на молбата-декларация за обстоятелствена проверка е част от процедурата за издаване на констативен нотариален акт по чл.587, ал.2 от ГПК. В съответствие с разпоредбата на чл.587, ал.2, вр.ал.1 от ГПК, когато собственикът на недвижим имот няма документ за правото си, нотариусът по местонахождение на недвижимия имот извършва обстоятелствена проверка за придобиване на собствеността по давност чрез разпит на трима свидетели, посочени от кмета на общината, района или кметството или определено от него длъжностно лице. Следователно единствено компетентен да провери наличието на елементите на фактическия състав на придобивната давност (фактическа власт; намерение да се свои вещта; изтекъл определен от закона срок от време; надлежно позоваване на придобивна давност и изпълнението на особените изисквания на закона) е нотариусът в пределите на охранителното нотариално производство. Кметът на общината/района или определеното от него длъжностно лице, след като е сезиран с молба-декларация, на основание чл.587 от ГПК и чл.79 от ЗС, действа при условията на обвързана компетентност и не може да прецени дали да извърши поисканите от него действия. Административният орган не може да изземва компетентността на нотариуса и по съображението, изтъкнато в хода по същество, а именно, че „вторият имот на лицето А. О., за което лице няма никакви данни дали има наследници с цел правния интерес на Район „В.“ да установи дали е налице безстопанствен имот, който по силата на закона се владее от общината.“ Очевидно процесуалният представител на ответника има предвид хипотезата по чл.11 от Закона за наследството, който предвижда, че когато няма лица, които могат да наследяват съгласно предходните членове (отнасящи до наследяването по закон, бел. на съдията), или когато всички наследници се откажат от наследството или изгубят правото да го приемат, наследството се

получава от държавата, с изключение на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите, както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, които стават собственост на общината, на чиято територия се намират. Преценката дали заявителят е осъществил владение (фактическа власт- корпус, с намерение да свои имота- анимус) през определения от закона срок от време е единствено от компетентността на нотариуса, както съдът вече посочи. Административният орган не може да отрича тази изключителна компетентност на нотариуса в охранителното производство по обстоятелствена проверка по съображения, че е възможно общината да е придобила собствеността върху същия този имот по силата на чл.11 от Закона за наследството, каквото по същество е изявлението на процесуалния му представител в съдебно заседание. Отказ от извършване на исканата услуга може да е налице само, ако административният орган констатира, че заявителят няма правен интерес от нея, а не поради хипотетичен или реален правен интерес на общината да придобие процесния имот по чл.11 от Закона за наследство.

В заключение съдът обуславя извод, че поисканата с процесната молба-декларация с вх. №РТ25-МД94-45/07.04.2025 г. административна услуга е дължима, като липсва пречка, която освобождава органа от задължението при условията на обвързана компетентност да я извърши.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК своевременно заявеното искане на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Доказаните разноски на жалбоподателя са общо в размер от 1010 лева- 10 лева заплатена държавна такса и 1000 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.3, вр.чл.173, ал.2, чл.174, предл.1-во и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба по жалба от С. К. Б., чрез пълномощника адв. М. М., мълчалив отказ на кмета на СО- район „В.“ по заявление с вх. №РТ25-МД94-45/07.04.2025 година.

ИЗПРАЩА делото като преписката на кмета на Район „В.“-Столична община.

ЗАДЪЛЖАВА кмета на Район „В.“ -Столична община да извърши поисканата по преписка с вх. №РТ25-МД94-45/07.04.2025 година услуга В ЕДНОСЕДМИЧЕН СРОК от влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на С. К. Б. с ЕГН [ЕГН] сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪДИЯ: